

Hacı Şahinin ölüsünü də dinləmək gözəldir....

” - Hacı, ruhuna qurban!

Mərsiyənin səsi ucalır.

Adamlar bir-bir silkələnir, izdiham yırğalanır, başları aşağı dikilir. Kim başını yuxarı qaldırırsa, qızarmış gözlərindən yaş süzülür. Sanki Hacı'nın illərdir moizələrdə danışdığı Kərbəla şəhidlərinin qanı qətrə-qətrə bu insanların gözlərinin dibinə axır”.

Bu, reportaj deyil, bir neçə dəqiqəlik sükutdur...

Sükut da danışa bilir.

Ağlaya bilir.

Ağlada bilir.

Sübhə yaxın yatsam da, saat 9-un yarısı ilə bil kimsə vurub oyatdı məni. Adi günlərdə məni anam oyadır. Başımı yastıqdan qaldırdım, televizora diqqətim kəsildi, üzgün-üzgün danışdırlar. Anam qa-baqladı:

- **Emin, Hacı dünyasını dəyişib e...**

- **Nə Hacı? Hansı Hacı?**

- **Hacı Şahin...**

- **Nə? Necə yeni? Niyə?**

Ayağa qalxıb tez-bazar əyini geyindim. Zəhrimara qalsın, şiqaretim də bitib. Vərdiştir, yerimdən qalxan kimi həyəətə çıxıb şiqaret yandırırım.

- **Nə? Nə? Nə?**

Boşluğa sual verə-verə telefonumu götürüb evdən çıxıram.

- **İşə gedirsən? - anam soruşur.**

- **Yox, Məşədi Dadaşa...**

”Hacı Şahin niyə ölsün axı?! Xəstə deyildi axı?! Niyə belə qəfil?” - özümlə danışa-danışa taksidə Məşədi Dadaşa gəlib çatır. Daha doğrusu, yaxınlıqda saxlatdırıb düşürəm. Mərsiyə səslərinə tərəf addım-ayırım.

Sonuncu dəfə Məhərrəm ayında gəlmişdim. Dostlarımızdan biri dəvət etmişdi. İmamın üçündə. Ondən biraz öncə məsciddən reportajıma görə minlərlə insanın sevgi dolu rəylərini oxumuşdum sosial şəbəkə hesabımdan. Elə Məşədi Dadaşa gələndə də bunu insanların tanış baxışlarından sezmışdim. Hacı moizə oxuyurdu, mərsiyəxanlar isə Kərbəla şəhidləri üçün ağı deyirdilər, böyük izdiham var idi.

Hacı növbəti görüş üçün məscidə gələnlərlə vədələşmişdi. Sonrakı günlərdə ya vaxt tapa bilmədim, ya da başqa nəsə, gedə bilmədim. İndi məscidə yaxınlaşdıq

c a

yənə eyni mərsiyəni eşidirəm, yənə eyni izdihamı görürəm. Adamların arasına qarışmış məscidin qapısına çatıb dayanıram.

- **Hacı, ruhuna qurban!**

Mərsiyənin səsi ucalır.

Adamlar bir-bir silkələnir, izdiham yırğalanır, izdihamın üstündən şiqaret tüstülər qalxır, adamların başları aşağı dikilir. Kim başını yuxarı qaldırırsa, qızarmış gözlərindən yaş süzülür. Sanki Hacı'nın illərdir moizələrdə danışdığı Kərbəla şəhidlərinin qanı qətrə-qətrə bu insanların gözlərinin dibinə axır. Hacı Şahin isə illərdir əzadlıq gecələrində saatlarla moizə oxuduğu bu məsciddə bu dəfə minbərde oturmaıy, lal-sükut dərini yuxuya gedib.

Başqa nə baş verir?

Heç nə.

Ağı oxunur.

Ağrılar kırımır.

Ağrıdır...

Bəlkə də bu izdihamda hər adamın bir xatirəsi var Hacı Şahinlə. Buna əminəm. Məni də Məşədi Dadaşa gətirən məhz onunla olan xatirəmdir. Hələ iki il öncə doğum günündə onu niyə sevdiyimi yazmışdım.

Hacı düz dörd il öncə digər bir çox dindar, inancılı insanlardan fərqli olaraq kütləvi linç olunduğum zaman, saytların üzərindən İP qazanıb məni söydürdüyü zaman oğlunun profilindən mənə mesaj yazıb çox mədəni şəkildə bəzi məqamlara iradını, xürafata qarşı çıxdığımı isə dəstəyini bildirmişdi. Həmin dövrdə Hacı'nın bu

mesajı içimə elə bir fərahlıq gətirmişdi ki, artıq kiminsə nəsə deməyi qəti vecimə deyildi. Onun sözlərini anama çatdıranda da yazıq qadın göz yaşını kəsmiş, kirmişdi.

”Qapıdan çəkilin, indi xanımlar Hacı ilə vidalaşmış məsciddən çıxacaqlar”.

”Xahiş edirik, gözəl insanlar, çıxın”.

”Hacı ilə vidalaşmaq istəyənlər məscidin arxa qapısından girsinlər”.

Üstündən heç bir il keçməmişdi, Hacıdan müsahibə almağa gedəndə də onun və ətrafındakıların mənə qarşı insani münasibətini görmüşdüm. Hacı'nı hamı kimi 10 il qabaq tanımışdım, özüm kimi 4 il qabaq tanımışdım. Daha sonralar Hacı mənim dəvətimlə kitabımın təqdimatına gəlmişdi. Həmin radikal kəsim Hacı'nı da, məni də mövzuya çevirib nələr deməmiş-

”Hacı'nın dəfninə gedib ürək-dirək olduğu analar gəliblər. İndi onlar Hacı'nı şəhid övladlarının yanına yola salacaqlar. Keçin, ehtiyatlı olun, Hacıyla vidalaşın” - deyir Mərsiyəxan.

Hacı Şahin isə bugün moizə oxumur, gələnlə görüşlərə vəd vermir, lal-sükut, dinməz-tərpənməz öz sevənlərinin gelişinə baxır. Məncə ora gəlib, Hacı Şahinlə vidalaşan insanlar, əyləşib onu dinləmək istəyərdilər. Nə olsun ki, o, daha danışmır. Hacı Şahinin ölüsünü də dinləmək gözəldir

***

Dəfn mərasimi.

İzdiham.

Göz yaşları.

Və Hacı o dünyada...

dilər. Bütün bunları xatırlaya-xatırlaya gözlərim dolur, insanların üzünə baxıram, sanki onların da bir çoxusu mənim kimi xatirələrini dilləndirib ağlayırlar. Bəlkə də bir çoxları ümumiyyətlə bu ölümün mahiyyətini hələ dərk etmirlər. Hacı'nın bəzi ölkəçi söhbətlərdə niyə səssiz qaldığını anlamırlar. Mən gözəl anlayıram, anladığım həqiqəti öz-özümə deyirəm. Bu yazını oxuyanlar da bir gün özləri o həqiqətə varacaqlar.

Əslində məscidin ətrafındakı susmuş hər bir adamın içi danışır. Mən indi necə xatirələrimi danışırımsa bu izdiham da ağlaya-ağlaya buna oxşar şeyləri öz içlərində danışmış ağlayırlar.

... ki, mən hansısa bir başqa dünyanın olmasına inanıram.

... o yerdə, o məkanda dünyasını dəyişmiş inancılı insanların başına yığıb söhbət etmək üçün bir müddətlik məzarına uzanıb dincəlir.

O ölmür, sadəcə mənəvi dinclik dövrünə qədəm basır.

Onu kim qarşılayacaq, bilmirəm, amma hər kimdirsə, Hacı bizdən də o qüvvəyə danışacaq.

Bizim üçün nə xeyri olacaq, bilmirəm.

Amma əminəm.

Danışacaq...

EMINQUEY